

ПОСМЕРТНИЙ ЛИСТ ІРИНИ ЦИБУХ

Журналістка, медик добровольчого батальйону «Госпітальєри» Ірина Цибух із позивним «Чека» загинула на фронті 29 травня, їй було 25 років. Посмертний лист опублікував брат Ірини Юрій.

«Привіт, прийміть мої співчуття, не люблю, коли ви сумуете, але мине час і цей розпач розсіється, доведеться продовжувати жити життя. Тому не гайте час на страждання, живіть далі.

Зараз 19:19, субота 8 квітня 2023 рік, ми з 5-м екіпажем працюємо для розвідки 80 бригади, на фоні грає Dream on від Aerosmith і вирішила, що за цей рік випадало так багато можливостей загинути, що можна знайти хоча б одну, щоб написати посмертний лист.

Сумно, що ми проживаємо настільки немічні, залежні від суспільного схвалення життя, що лише смерть дозволяє проживати абсолютну свободу.

Однак біда у тому, що життя закінчилось, і ця свобода більше не має ніякого змісту. Сьогодні і навіки мені всеодно, що про мене, про вас, про цей текст, про усе скажуть люди.

Наберуть ці речення лайки чи ні, нарешті нічия думка мене не цікавить, я померла.

Свобода – це найвища цінність. Усі, скоро 25 років, минали часто у комплексах і страхах. Але найчастіше цьому шуму не було місця перед моєю свободою.

Найбільше за що хочу сказати дякую собі, батькам, брату, рідним та друзям, дякую, що дозволяли мені бути вільною, жити те життя, яке хочеться.

Повномасштабна війна змусила перестати бути рабом страхів, сьогодні, на жаль, не вдалося звільнитись повністю, але сподіваюсь у мене все вийде, цей лист тому допомога.

Щоб мати свободу, треба мати ще інші цінності, треба розуміти себе, добре знати хто ти для себе є, що таке особисте щастя, і як тобі до нього дійти. Маючи відповідь на ці запитання, найважливіше залишається йти. Сьогодні тут, на Донеччині, я на шляху, тут є собою і роблю те, що хочу.

Насправді більше нічого не має значення, тому цей лист додається так просто – у цей момент, як і у той, коли це станеться, мені не шкода померти, бо нарешті живу те життя, яке б хотіла. Не лукавиму, щоб відчувати цю неодмінну, істину волю доведеться пройти ще не один сеанс терапії, страхів і сліз.

Сьогодні усе позаду, моє життя закінчилось і мені важливо було пройти його гідно: бути чесною, доброю, люблячою людиною.

Сьогодні ми працюємо для героїв і це гарна змога підтвердити свої цінності – бути дійсно тою людиною.

Дякую кожному, хто любив і підтримував мене.

Не сумуйте за мною, життя дуже коротке, якщо воно продовжується після смерті, то побачимось.

Брате, не журись, ще на твої 17 перестала за тебе переживати. Сьогодні у тебе була перша екскурсія княжим Львовом, пишаюсь тобою. Ким би ти не вирішив бути сьогодні, довіряй собі, чуй себе, люби себе, живи собі своє щасливе життя. Якщо матиму можливість підтримуватиму тебе з неба. Але це не має значення, поки я жива, ми любили одне одного, були чудовим братом і сестрою, це були гарні часи, хай ці спогади зігрівають тебе, мотивують, але в жодному випадку не розстраюють.

Щоб мати силу бути вільною людиною, треба бути сміливим.

Бо тільки сміливі мають щастя і краще ж вмерти біжучи, аніж жити гниючи.

Будьте гідними подвигів наших героїв, не журіться, будьте сміливими!

Цілую,
ваша

08.04.23 Донеччина»

Ірина ЦИБУХ,
журналістка,
медик добровольчого
батальйону «Госпітальєри»

Один в любов, а другий в містику,
а третій в небо, де орли...
І от якомусь гімнастику
українську музу віддали.

І от перебивають копію
з солодких руських поетес.
Ідуть з утопії в утопію
І називають це «Sagesse».

А справжня муза неомузена
там десь на фронті в ніч суху
лежить заплъована, залузана
на українському шляху.

Чого ж кричимо, сліпі, задурені:
«Хто грим наклав — отой поет»,
цигарки палим недокурені
і затискаємось в корсет.

Чи вже втомилась наша нація,
чи недалеко до кінця, —
що в нас чудова профанація
і майже жодного співця?

І майже жодної поезії,
яка б нас вдарила! — Нема.
Самі предтечі анестезії
та лиш розгубленість сама...

Павло Тичина, 1919 р.

